

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **JUDr. Břetislav Koman**, se sídlem Bubenská 328/25, Praha, insolvenční správce spol. VEMITRANS LG s.r.o., se sídlem Drahojlova 1019/27, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 Af 71/2016 - 60,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora uvedené věci dne 17. 8. 2020 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 Af 71/2016 - 60. Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu stěžovatele, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. 35891/16/5300-21442-711674, jímž bylo zamítnuto odvolání spol. VEMITRANS LG s. r. o., se sídlem Drahojlova 1019/27, Praha (dále jen „daňový subjekt“), zastoupené stěžovatelem, proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4983414/15/2009-52523-108358, kterým nebylo vyhověno žádosti o vrácení přeplatku podle § 155 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), na dani z přidané hodnoty ve výši 22 340 124 Kč, vzniklého z nadměrných odpočtů za zdaňovací období před rozhodnutím o úpadku daňového subjektu spojeným s prohlášením konkurzu.

[2] V projednávané věci podal kasační stížnost insolvenční správce daňového subjektu. Rozšířený senát zdejšího soudu dospěl v usnesení ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 Afs 135/2018 - 71, č. 3909/2019 Sb. NSS, k závěru, že „[n]a řízení před správními soudy se nepoužije § 11 odst. 2 písm. n) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění zákona č. 293/2013 Sb., který od placení soudního poplatku osvobozuje insolvenčního správce nebo dlužníka s dispozičními oprávněními v řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku.“ Z citovaného usnesení rozšířeného senátu tedy vyplývá, že podá-li kasační stížnost právě insolvenční správce, vztahuje se na něj povinnost zaplatit za podanou kasační stížnost soudní poplatek.

[3] Nejvyšší správní soud připomíná, že výše uvedený závěr byl potvrzen rovněž Ústavním soudem, který ústavní stížnost insolvenčního správce v obdobné věci (tj. proti usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti z důvodu nezaplacení soudního poplatku) odmítl pro zjevnou neopodstatněnost; viz usnesení ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. III. ÚS 1808/19. V tomto usnesení Ústavní soud uvedl, že „*vůči insolvenčním správcům nelze spatřovat podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele s ohledem na výši soudních poplatků ve správním soudnictví stanovených fixně (3000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu; 5000 Kč za kasační stížnost). I v případě, že by insolvenční správci považovali zaplacení určitých řízení za nesprávné, nejsou u nich dány natolik tíživé dopady spojené s výzvou k zaplacení, které by ve vztahu k nim odůvodnily podstatný přesah zájmů stěžovatele. Byť byl tento závěr vysloven ohledně výzvy k zaplacení soudního poplatku a posuzování existence podstatného přesahu vlastních zájmů stěžovatele podle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu [pozn. Nejvyššího správního soudu: Ústavní soud zmiňoval usnesení ze dne 5. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 640/19], lze z něj vyjít i při posuzování samotné opodstatněnosti ústavní stížnosti. Podstatné pro nyní posuzovanou věc je, že z materiálního hlediska není pevně stanovena výše soudního poplatku v částce 5 000 Kč za podání kasační stížnosti schopna porušit základní práva a svobody, a to ani u insolvenčního správce, který jinak v soudních řízeních požívá různé výhody. Co se týče nemožnosti použití § 11 odst. 2 písm. n) zákona o soudních poplatcích na insolvenční správce, resp. na dlužníka s dispozičními oprávněními, v řízeních před správními soudy, lze odkázat na výstižné odůvodnění obsažené v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 135/2018 - 71 (viz body 17 - 33);“ důraz přidán.*

[4] Také Ústavní soud pro bližší odůvodnění neuplatnění osobního osvobození insolvenčních správců od soudních poplatků ve správním soudnictví odkázal na shora uvedené usnesení rozšířeného senátu, č. j. 1 Afs 135/2018 - 71.

[5] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci vyzval stěžovatele (insolvenčního správce) k zaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost, a to usnesením ze dne 25. 8. 2020, č. j. 5 Afs 270/2020 - 6, které bylo stěžovateli doručeno do datové schránky dne 31. 8. 2020. K zaplacení soudního poplatku mu zdejší soud stanovil přiměřenou lhůtu 15 dnů od jeho doručení [srov. § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“)].

[6] Na výzvu k zaplacení soudního poplatku (usnesení ze dne 25. 8. 2020, č. j. 5 Afs 270/2020 - 6) reagoval stěžovatel přípisem ze dne 31. 8. 2020, č. j. 5 Afs 270/2020 - 11, ve kterém uvedl: „*Vzhledem k tomu, že žalobce je insolvenčním správcem VEMITRANS LG s. r. o., IČO 25867172, je podle ust. § 11 odst. 1 písm. g) zákona o soudních poplatcích osvobozen od soudního poplatku.*“

[7] Doručený přípis posuzoval Nejvyšší správní soud podle jeho obsahu, přičemž shledal, že se jedná o pouhé sdělení stěžovatelova právního názoru. Toto podání nebylo možné považovat za žádost o osvobození od soudního poplatku; takový úmysl z jeho obsahu rozhodně nevyplývá. Stěžovatel nadto odkázal na § 11 odst. 1 písm. g) zákona o soudních poplatcích, který však vymezuje věcné osvobození v případě řízení ve věcech „*veřejného rejstříku, týká-li se zápis fyzické nebo právnické osoby, jejíž úpadek nebo brožící úpadek se řeší v insolvenčním řízení, v němž již bylo vydáno rozhodnutí o úpadku*“, což se však zcela míjí s podstatou řešené věci – nyní projednávaná věc se týká vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty ve výši 22 340 124 Kč.

[8] Nejvyšší správní soud nepovažoval za nezbytné v návaznosti na obdržený přípis stěžovatele o povinnosti zaplatit soudní poplatek opakovaně poučovat. Stěžovatel je insolvenčním správcem a také (jak vyplývá ze seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou) advokátem. Jedná se tak o právního profesionála, který má být v této oblasti znalý. Dlužno také dodat, že usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 135/2018 - 71 bylo vydáno před více než rokem (27. 6. 2019), nelze jej proto považovat za překvapivé. Jedná se sice o jistý

pokračování

posun v judikatuře zdejšího soudu, stěžovatel jakožto profesionál však tento posun mohl a měl včas zaregistrovat.

[9] Jelikož stěžovatel ve lhůtě stanovené usnesením ze dne 25. 8. 2020, č. j. 5 Afs 270/2020 - 6, poplatek za kasační stížnost neuhradil, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než řízení o kasační stížnosti podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastavit.

[10] V souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, bylo-li toto řízení zastaveno.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. října 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu